

DUUNARIN KÄDET

Junan ravintolavaunu on puolityhjillään, silti lähestyvän pöytäni sut nään.
Kysyt onko tässä tilaa, voisko hetkeks istahtaa, nyökkään, ole hyvä, istu siihen vaan.
Herrasmiehen tavoin mulle kätes ojennat; olen Jaakko, Jaskaksi kaverit kutsuvat.
Olet kaunis, sinä sanot, punan poskilleni saan – tottunut en ole moista kuulemaan.

Sinä kerrot, kauan sitten olit aito merimies, värítettettyjä on tarinas, kenties.
Silloin rankat oli huvit ja rankat oli työt, viikkokaudet sanot valvoneesi yöt.
Satamissa neidot odottivat laivojaan, sinä ootit pääseväs jo kotisatamaan.
Sun ilos kuitenkin vaihtoi surun kyyneliin – toinen vienyt oli neitos naimisiin.

Sul on duunarin karheat kädet mut runoilijan herkkä sielu,
Niillä molemmilla mua kosketat.
Sul on elämää nähneet kasvot ja väsyneen miehen silmät,
Ne lempeästi mua katsovat.

Kaivat lompakostas korun, ketjun kultaisen, siinä roikkuvan nään pienen sydämen.
Se on kanssas nähnyt tynnet sekä myrskyt maailman, näen tärkeän sen sulle olevan.
Merimiehen pyyntö kai viimeinen on tää, tän korun tahtoisin jatkavan elämää.
Mä pyydän ehkä paljon, ystävyyttäs sekä sen, että otat kaulaas korun kultaisen?

Junan ravintolavaunu on jo lähes tyhjillään, pääteaseman mä edessäni nään.
Jotain kokeneeni koen, minkä harva kokee kai, elon helminauha uuden helmen sai.
Herrasmiehen tavoin vielä kätes ojennat; rikkaita kai me olemme molemmat.
Sillä rikkautta ovat kohtaamiset elämän, jätät sydämeeni jäljen kestävän.

Sul on duunarin karheat kädet mut runoilijan herkkä sielu,
Niillä molemmilla mua kosketat.
Sul on elämää nähneet kasvot ja väsyneen miehen silmät,
Ne lempeästi mua katsovat.